Старовина обридла нам безмежно

Ти чуєш бекають мости пастушко Ейфелева вежо

У печінках сидять антична Греція і Рим

Автомобіль і той здається тут застарим
Тільки релігія в нас залишилась нова-новісінька
Проста як аеропортівський ангар як трамвайна вісімка

Тільки християнство в Європі не встигло ще оепопеїться
І папа Пій являє тип наймодернішого європейця
А тобі сором бо вікна цікаві їдять тебе поїдом
Зайти до церкви на вранішню сповідь
Читаєш проспекти каталоги співучі горласті афіші
От поезія ранку а для прози газети зручніші
25 сантимів за випуск пригоди кримінальна хроніка
Портрети знаменитостей інформація он яка

Я бачив сьогодні вранці вулицю забув як зветься
Нова і чиста сурмою сонячною ллється
Робітники урядовці вродливі стенотипістки
Щобудня чотири рази по ній проходять пішки
Уранці тричі ревуть там сирени мідні
Дзвін як скажений гавкає там опівдні
Вивіски написи об'яви реклами
Лящать звідусіль папужими голосами
Я люблю цей симпатичний індустріальний модерн
Між вулицею Омон-Тьєвіль і авеню де Терн
Ось молода ще вулиця ти хлоп'я і мама тебе
Убирає в біле або в голубе
Ти дуже побожний як і вірний твій друг Рене Даліз
Пишнота церковна зворушує вас до сліз
О дев'ятій як газ зблакитніє з дорміторію до каплиці

Викрадемось було та й ну цілу ніч молиться
А уроча й одвічна глибінь аметистова знову і знову
Сяйвом огнистим славу являла Христову

То голублена нами лілея прекрасна
То світич рудоволосий що ніколи од вітру не згасне
То блідий та обагрений Син скорбної матері
То древо що буйнує намоленими стигматами
Шибениця подвійна честі й безсмертя
Зоря шестидільна
Бог що вмирає в п'ятницю і воскресає в неділю
То Христос возноситься в небо чим не авіаспорт
По висоті безперечно він побив світовий рекорд
Христос зіниця ока
Двадцята зіниця віків двадцяте століття
Подібно Христу птахом злітає в повітря
А з преісподніх глибин біси підіймають зв'ягу і змагу
Ах то чаклун під пару юдейському Симону Магу
Ах він на воду виходить із лодій виходить він злодій
Ах він ще дума й літать то виходить він тать
А за ясним вольтижером вже ангели гожі летять
Аполлоній Тіанський Єнох Ілля та Ікар
Ширяють навколо першого літака
Лише часом розступаються пропускають без черги
Попів що з святими дарами прямують у світ невечерній

Літак нарешті сідає стримавши останній ривок
Тоді небо заповнюється мільйонами ластівок
Налетіли соколи сови і ворони-гаврики
Ібіси марабу і фламінго прилинули з Африки
Ширяє і Рок овіяний легендами птах
Адамову голову першу заціпивши в пазурах
З надхмар'я орел шугонув з погрозливим клекотом
Малюпунькі колібрі принеслися з замор'я далекого
З Китаю прибились довгасті й гнучкі однокрильці пі-ї

Спареним льотом вони відбувають мандрівки свої
Голуб-дух непорочний явився навіч
Його ліpохвіст ескортує а з ним вічкастий павич
І фенікс що вміє сам відродиться

Із приску випурхує огниста жар-птиця
Сирени покинувши підводні скелі
Співають всі три раді та веселі
Орел і фенікс і пі-ї з Китаю ці
Всі з авіамашиною сестряться братаються

Ти в Парижі самотній між юрмами товпишся
Мимо тебе ревуть чередою автобуси
Туга кохання вогнем підступає до горла
Неначе тобі судилась довічна погорда
Якби жив ти давніше то напевне пішов би в ченці
А тепер то аж соромно як молитва крутнеться на язиці
Сам засмієшся із себе мов пекло кругом загуло
Іскри сміху золотять життя твого тло
Те життя мов картина повішена в темнім музеї
Часом підходиш ближче поглянуть на неї

Ти йдеш по Парижу жінки якісь аж криваві
Це було бодай і не згадувать це було як врода конала в неславі

Богоматір у щирому полум'ї дивилась на мене в Шартрі
Серце Ісусове кров'ю кропило мене на Монмартрі
Як почую слова блаженства в мені заниває утроба
Любов на яку недугую то немов сороміцька хвороба
Образ той невідчепний причинець безсоння і невпокою
Хоч де б ти був поруч тебе настирно іде маною
А ось ти вже на Середземнім надмор'ї
Де цілорічно цвітуть запахущі лимони
Катаєшся човном любуєш на світлі затони
І друзі з тобою один із Ніцци два з Турбії один із Ментони

Стежим за рухами спрута в глибині який страшеленний
А між баговинням шастають рибки Христові емблеми

А ось ти в заїзді десь на околиці Праги
Сидиш у садку за столом на столі троянди
Так любо й мило писання безжурно покинеш
І дивишся на оленку що заснула в серці в квітини

Ти побачив своє відображення в агатах Святого Віта
Сумно так стало хоч зараз тікай з цього світу
Шалієш од світла мов євангельський Лазар-харпак
Стрілки на дзигарях в єврейському кварталі йдуть навспак
І ти до себе в минувшину нехотя чалиш
Звільна підіймаючись на високі Градчани
Чи ввечері слухаючи як чехи спів заведуть при вині

Ось ти вже у Марселі а там кавунів кавунів

Ось ти в Кобленці в готелі великопанськім

Ось у Римі сидиш під якимсь екзотом японським

Ось ти в Амстердамі з красунею вона по суті бриденька
І збирається вийти заміж за лейденського студента
Тут винаймають поденно так звані cubicula locanda*
Кілька разів пам'ятаю і я притулку шукав там

А ось ти в Парижі сидиш перед слідчим
Немов у злочинця у тебе вимагають свідчень

Їздилось тобі всяко і сумно і весело
А роки непомітно крутили свої перевесла
І в двадцять і в тридцять кохання все та ж сумота
Дурню дурню одурений на що ти розтринькав літа

Страшно глянути на власні руки я щохвилі ладен заридати ридма
Над тобою кохана над тим що тебе налякало рідна

Жаль дивитись як тяжко нещасним отим емігрантам
Вони вірують моляться мами груди дають немовлятам
Уже ними протхнувся весь вокзал Сен-Лазар
Вони вірять у зірку свою мовби їм чарівник показав
Вони вже в думці розбагатіли
І вернулись додому з тії Аргентіни
Одна родина везе червону перину як інший серце своє несе
І та перина і наші мрії нереальне те все
Із цих емігрантів і тут залишаться декотрі
На крайгородді оселяться залізуть у нетрі
Часом виходять я бачу на вулицю просвіжиться
Шахові фігури і ті частіш міняють позицію

Чимало між них євреїв єврейки нап'явши перуки
Сидять цілі дні в крамничках нидіють там сараки

У барі брудному станеш кави візьмеш за два су
Злидні навколо тебе злидні такі аж сум

Ввечері в ресторані збавиш чимало часу

Жінки ці й не лихі та в кожної своя турбота
І кожна когось та мучила навіть найбридша бридота

У тої он батько поліцаєм на острові Джерсі
У руки що я не бачу їй холод ципками вжерся

Ще й шви о нещасна десь на низу живота

Усміхом сміхом жахливим я знизив до неї уста

Ти вже сам надходить світанок
По вулицях дзенькають бідони молочарок

Ніч відходить неначе прекрасна метиска
То сумирлива Лія чи Фердіна кігтиста

І ти п'єш алкоголь цей палкий як життя
Життя що ти п'єш як п'янюче пиття

І ти йдеш собі пішки до своєї квартири в Отейлі
Щоб заснути між ідолів з Океанії та Гвінеї
Це Христи тільки іншого кшталту та іншої віри
Недотворені вісники неясної надії

Прощай Прощай
На горло скаране сонце

---

* Спальні, які здають у найм (латин.).